

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 91

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 07/09/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Tôi đã giảng đến một đoạn dẫn dụng từ kinh Phật trong chú giải, nói rõ tạo tác tội nghiệp cực trọng đọa địa ngục A-tỳ: “*Đều là bất hiếu cha mẹ, hủy báng Tam bảo, nhục mạ lục thân, khinh mạn sư trưởng, mưu hại hiền lương*”, hôm qua nói đến chỗ này. Phía sau vẫn còn hai câu: “*Giết hại chúng sanh, tạo các ác nghiệp, những người như vậy, vào đây chịu khổ*”, phía sau quý vị tự xem thì được rồi. “Giết hại chúng sanh”, đặc biệt là động vật nhỏ, nhất là chúng sanh thường hay quấy rầy chúng ta như ruồi, muỗi, kiến, gián, những loại chúng sanh này, người không học Phật thì không cần nói, người học Phật cũng không thể tránh khỏi, cố ý hay vô ý đã tổn hại những chúng sanh này. Chúng ta là người chân thật học Phật, muốn không sát sanh thì phải bắt tay từ chỗ nào? Phải làm từ những chỗ này, những động vật nhỏ này đến quấy rầy chúng ta, chúng ta phải có tâm nhẫn nại, phải có thể nhẫn chịu. Từ xưa đến nay, các đại đức chân thật tu hành bị những quấy rầy này, họ không hề oán ghét những động vật nhỏ này, trái lại họ còn sanh tâm hộ thẹn. Pháp thể xuất thế gian luôn không rời khỏi nhân quả, tại vì sao có một số người, những động vật nhỏ không đến quấy rầy họ, mà đến quấy rầy chúng ta? Chắc chắn là có nhân từ trước, chúng ta ngày trước cũng đã từng là ruồi, kiến, muỗi, cũng quấy rầy người khác, ngày nay thân chúng ta chuyển đổi lại. Cho nên trong nhân quả có nói “một miếng ăn, một hớp nước không gì không định trước”.

Người với người, người với tất cả chúng sanh, nghiệp duyên từ vô lượng kiếp đến nay đều không ngoài báo ân, báo oán, đòi nợ, trả nợ. Nếu như không có bốn loại duyên này, có lúc muốn thấy cũng không thấy được, cũng có lúc thấy như không thấy. Loại tình hình chân tướng sự thật này, tôi nghĩ mỗi một đồng tu chúng ta đều có thể thể hội được, chỉ là thể hội được không đủ sâu sắc. Nguyên nhân không đủ sâu sắc là bởi đối với kinh giáo thâm nhập không đủ độ sâu. Kinh Phật dạy chúng ta thâm giải nghĩa thú, nếu như chúng ta khế nhập có độ sâu thì tự nhiên chúng ta liền hiểu rõ, sau đó tâm của bạn liền bình thản sống trong thế gian này; thuận cảnh không khởi tâm tham, nghịch cảnh tuyệt không hiềm ghét,

người thiện người ác một mực đối xử bình đẳng thì tâm liền bình, đạo lý này chúng ta phải hiểu. Tu hành ở nơi nào? Chính là tu ở những nơi này.

Tu hành không chỉ giới hạn ở đọc kinh, niệm Phật cũng không chỉ giới hạn ở trì danh, bất kỳ một môn nào cũng đều hàm nhiếp hết thầy pháp môn, rất ít người hiểu được đạo lý này, người có thể làm được thì càng ít! Kinh Phật nói với chúng ta, người chân thật thông đạt làm được thì đó là pháp thân đại sĩ; quyền giáo Bồ-tát, thánh giả nhị thừa thông đạt nhưng vẫn chưa làm được. Những phương pháp, lý luận, cảnh giới này trong kinh Hoa Nghiêm nói được thấu triệt nhất, tường tận nhất. Năm xưa, đại sư Hoằng Nhất dạy người, đặc biệt là phần tử tri thức, học Phật phải nên bắt tay vào từ Hoa Nghiêm Sớ Sao, điều này rất có đạo lý. Thông đạt phương pháp lý luận cảnh giới của Hoa Nghiêm thì bất luận tu học một pháp môn nào cũng đều là đại pháp viên đốn, đều có thể giúp chúng ta ở ngay trong một đời nâng cao đến cảnh giới thù thắng; tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn đều là đời sống của Phật Hoa Nghiêm. Cho nên, đại đức xưa gọi bộ kinh này là “pháp luân căn bản” là rất có đạo lý.

Câu sau cùng là “tạo các ác nghiệp”, ác nghiệp vô lượng vô biên. Tiêu chuẩn của Bồ-tát là phạm trái ngược với tánh đức thì đều là ác nghiệp. Người thế gian chúng ta cho rằng là thiện pháp, nhưng Bồ-tát xem thấy là ác pháp, vì sao vậy? Không ra khỏi lục đạo luân hồi. Trong lục đạo thì ba đường thiện là hưởng phước, không phải chân thiện, khi phước hưởng hết rồi thì vẫn phải đọa lạc. Không chỉ trong lục đạo không có thiện pháp chân thật, mà tứ thánh pháp giới cũng không phải chân thật. Chân thiện nhất định phải vượt qua thập pháp giới, đó mới là chân thiện, vĩnh viễn không thoái chuyển, đây là chân thiện. Đoạn văn này sau cùng đã làm hai câu tổng kết: “*Người làm ác nhất định đọa địa ngục.*” Ngữ khí này rất khẳng định, không có chút do dự nào, tạo ác chắc chắn đọa địa ngục.

Sau cùng khuyên chúng ta: “*Thời gian sống ở đời vô cùng ngắn ngủi, cần phải lực hành nhân từ*”, “sống ở đời” chính là bạn ở trong thập pháp giới may mắn được thân người. Được thân người, ở trong giai đoạn hiện tiền này của chúng ta là thời kỳ mật pháp của Thích-ca Mâu-ni Phật, tuổi thọ của con người không dài. Đỗ Phủ triều nhà Đường đã nói: “Đời người bảy mươi xưa nay hiếm”, người thời Đường nói. Có lẽ mọi người cho rằng y học ngày nay phát triển thì tuổi thọ của người sẽ kéo dài. Chưa chắc! Nếu bạn cho rằng y học phát triển, tuổi thọ của người có thể kéo dài thì định luật nhân quả chẳng phải bị lật đổ rồi hay sao? Tuổi thọ dài không có nguyên nhân gì khác, điểm này chúng ta phải hiểu. Nếu như lấy

bình quân tuổi thọ của con người trên toàn cầu mà nói thì không đến 70 tuổi, Phật pháp là nói về tuổi thọ bình quân. Cá biệt có những trường hợp tuổi thọ dài là do có tu trong đời quá khứ, nghiệp nhân quả báo mỗi người không như nhau, chúng ta hiểu rõ đạo lý này, chúng ta tin sâu không nghi, cho nên thời gian sống ở đời không dài.

Thế nhưng trong Phật pháp nói rất hay: “Trong cửa nhà Phật, có cầu ắt ứng”, cầu trường thọ được trường thọ. Cầu trường thọ, quyết không phải cầu y dục, quyết không phải cầu bảo dưỡng, cái đó không cách gì cải tạo vận mệnh. Làm thế nào để cầu trường thọ? Phải thay đổi nghiệp nhân của chúng ta. Các bạn đọc thấy trong Liễu Phàm Tứ Huấn, tuổi thọ của tiên sinh Liễu Phàm chỉ có 53 tuổi, nhưng ông sống được hơn 70 tuổi, nói rõ nghiệp nhân quả báo tư hào không sai. Chúng ta muốn cầu bất cứ quả báo gì thì phải tạo nghiệp nhân đó, nhân quả nhất định là tương ứng. Cho nên, Phật Bồ-tát ở chỗ này khuyên chúng ta, thời gian sống ở đời của chúng ta ngắn, hiểu rõ những đạo lý này thì phải *“lực hành nhân từ, rộng tu các thiện, tiêu trừ tam chương, thanh tịnh sáu căn, niệm Phật trì trai, tham thiền học đạo, vượt khỏi tam giới, thoát hẳn tứ sanh”*, khuyên chúng ta làm những sự việc này. Khi bắt đầu học thì làm rất miễn cưỡng, làm được mấy năm thì dần dần sẽ quen.

Tôi là thân phàm phu, nghiệp chướng tập khí rất nặng, thế nhưng tôi chân thật là giống như đại sư Chương Gia nói, cả đời được Phật Bồ-tát quan tâm. Phật Bồ-tát để cho tôi chịu đủ loại giày vò, nhưng vì tôi tin tưởng lời thầy, những giày vò này đều là sự quan tâm của Phật Bồ-tát, giúp tôi tu bố thí, vì sao vậy? Người ta nhất định muốn, tôi không cho không được, tốt thôi, tôi liền học bố thí; đã học được không ít năm, dần dần liền tự nhiên. Về nhẫn nhục, người ta ức hiếp bạn, sỉ nhục bạn, giày vò bạn, bạn nhẫn chịu! Từ nhẫn nhục dần dần tâm liền bình lại, tâm liền định. Nhẫn nhục là tiền phương tiện của thiền định, tâm thanh tịnh, tâm định rồi thì trí tuệ liền khai. Cho nên, hết thầy người giày vò tôi, người nhục mạ tôi, ở trong mắt tôi đều là Phật Bồ-tát thị hiện, nếu không có những người này làm khó thì tôi làm sao có thể thành tựu? Sáu ba-la-mật là tu thành công như vậy. Đâu có cách nói sáu ba-la-mật là tu thành công ở trong thuận buồm xuôi gió! Không có đạo lý này. Thích-ca Mâu-ni Phật thành Phật còn phải trải qua rất nhiều ma nạn, tám tướng thành đạo chính là hàng ma. Nói với quý vị, việc hàng ma không phải ở trong một giai đoạn nào đó, từ khi ngài sanh ra đến khi thị hiện thành đạo, trong mấy mươi năm, ngày ngày đều đang hàng ma, ngày ngày đều có

ma chương. Hay nói cách khác, bạn phải chịu đựng được khảo nghiệm thì bạn mới có thành tựu.

Con người nhất định phải có tâm yêu thương. Hiện tại chúng ta đọc kinh Đại thừa, trong kinh Đại thừa nói được rất rõ ràng, chư Phật Như Lai là lấy tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới làm thân tướng của chính mình; pháp thân đại sĩ không có thân tướng, tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là thân tướng của các ngài, gọi là pháp thân. Các ngài hiện ra là báo thân, báo thân là trí tuệ, trí tuệ cũng không có hình tướng. Báo thân là bát-nhã, pháp thân là lý thể, ứng hóa thân là giải thoát; giải thoát chính là tự tại, đại tự tại! Tại vì sao ứng hóa thân được gọi là giải thoát? Đây là đối với chúng sanh mà nói, thân thể này của chúng sanh là thân nghiệp báo, không tự tại, bị phiền não trói buộc, bị sanh tử hạn chế. Phật thị hiện đủ loại thân tướng, tùy loại hiện thân, cái thân hiện ra không có phiền não, phiền não đã giải trừ, không có sanh tử, không có sanh tử gọi là thoát, không có phiền não gọi là giải. Thân mà Phật Bồ-tát thị hiện ra không giống như chúng ta, giải thoát này thông thường nói về pháp thân đại sĩ, đã thoát khỏi lục đạo, thoát khỏi thập pháp giới. Kiến tư phiền não đã giải trừ, trần sa phiền não cũng giải trừ, vô minh phiền não cũng phá một phần, cho nên ứng hóa thân của chư Phật Bồ-tát cùng với thân phàm phu chúng ta không như nhau.

Phật dạy chúng ta phải có tâm yêu thương chân thành, dùng tâm từ bi để đối đãi tất cả chúng sanh, không phân tà chánh, không phân thiện ác, không phân lợi hại, một mực yêu thương bình đẳng. Tôi đã giảng ở phần trước, thuần nhất tâm thiện, thuần nhất ý thiện, thuần nhất hạnh thiện, thuần thiện! Thế nhưng tà chánh, thị phi, thiện ác vẫn là rất rõ ràng, rất sáng tỏ, biết được chúng sanh tạo thiện được quả thiện, biết được tất cả chúng sanh làm ác phải chịu ác báo, rất rõ ràng, rất sáng tỏ, đây là quán chiếu của trí tuệ. Chiếu được rõ ràng, trong tâm nhất định không có động tâm, không có khởi tâm động niệm cũng chính là không có tốt xấu; không phải nói họ thiện thì chúng ta ưa thích họ, họ ác thì hiềm ghét họ, không có chuyện đó; không khởi tâm, không động niệm là nói sự việc này. Trong tâm thuần thiện, thiện này không phải thiện của thiện ác, thiện của thiện ác cũng không thiện, thiện ác hai bên đều rời khỏi, tà chánh hai bên đều rời khỏi, lợi hại hai bên đều rời khỏi, đó mới gọi là chân thiện. Cho nên, tất cả thời, tất cả nơi, trong tất cả cảnh duyên, tâm vĩnh viễn là thanh tịnh bình đẳng giác, vậy mới gọi là “rộng tu các thiện”.

“Tiêu trừ tam chương”, tam chương tự nhiên liền tiêu; không có công phu này, tam chương quá khó tiêu trừ. Tam chương là chỉ cho “hoặc, nghiệp, khổ”,

cũng có thể nói như những gì chúng ta thường giảng là “vọng tưởng, phân biệt, chấp trước”. “Thanh tịnh sáu căn”, sáu căn tiếp xúc cảnh giới sáu trần bên ngoài chân thật không nhiễm, tiếp xúc rõ ràng tường tận là quán chiếu của bát-nhã, sáu trần không nhiễm là thiền định thâm sâu. Rất rõ ràng, rất sáng tỏ, đích thực không khởi tâm, không động niệm, không phân biệt, không chấp trước, đây chính là “thanh tịnh sáu căn”, chính là “thu nhiếp sáu căn”. “Niệm Phật trì trai”, bản ý của chữ “trai” là thân tâm thanh tịnh. Hiện nay ở trong tập tục, thông thường mọi người đều xem ăn chay là trì trai, cũng được! Ăn chay là một phần của trì trai.

“Tham thiền học đạo.” Tham, không dùng ý thức mới gọi là tham, dùng tâm ý thức thì không gọi là tham, trong Tông môn gọi là “lìa tâm ý thức tham”. Tâm ý thức là tám thức, tâm là a-lại-da, ý là mặt-na, thức là ý thức thứ sáu; ý thức thứ sáu là phân biệt, mặt-na là chấp trước, a-lại-da là lưu ấn tượng. Lìa tâm ý thức chính là nói đừng chấp trước, đừng phân biệt, không lưu ấn tượng, đây gọi là tham. Thiền là gì? Thiền là tâm Phật, giới là hạnh Phật, giáo là ngôn ngữ của Phật, mà câu Phật hiệu này toàn bộ đều thu nhiếp, đây là quy về pháp môn niệm Phật. Cho nên, văn tự trong đây hay, phía trước là “niệm Phật trì trai”, “tham thiền học đạo”. Thiện Tài đồng tử 53 tham, lần thứ nhất chính là tham phòng tỳ-kheo Kiết Tường Vân, tỳ-kheo Kiết Tường Vân đã nói với ngài 21 loại pháp môn niệm Phật, 21 loại này triển khai ra chính là vô lượng vô biên Phật pháp mà hết thảy chư Phật Như Lai nói, không có pháp nào có thể vượt qua pháp môn niệm Phật. “Vượt khỏi tam giới, thoát hẳn tứ sanh”, không chỉ vượt qua lục đạo luân hồi, vượt qua thập pháp giới, mà tứ sanh *thai - noãn - thấp - hóa* đều vĩnh viễn thoát hẳn, không sanh không diệt.

Đây là Phật ở chỗ này hết lòng hết dạ khuyên bảo chúng ta, chúng ta phải chân thật trải sự luyện tâm ở ngay trong đời sống thường ngày, phải chịu đựng được khảo nghiệm, phải chịu đựng được tôi luyện, luyện đến ngọn lửa thuần xanh thì khế nhập cảnh giới Phật. Cảnh giới của Phật mới là mặt mũi xưa nay của chính mình, là hoàn cảnh đời sống xưa nay của chính mình, chân thật quay đầu rồi, chân thật về nhà rồi. Lục đạo là lưu lạc ở bên ngoài, thập pháp giới vẫn là lưu lạc ở bên ngoài, vào nhất chân pháp giới tức là đã về nhà, vậy thì mới đạt được an ổn chân thật. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta học đến đây.